

troede, at han skulde dø. Saa saare han var bragt tilsengs, faldt han i Søvn.

Nogle Timer efter slog han Øjnene op i et halvmørkt, lavloftet Værelse med et enkelt Vindu, for hvilket Gardinet var rullet ned. Det varede noget, før det gik op for ham, hvor han var; og da saa han sig skyomkring. Der stod Moderens Mahogni-Sekretær med de runde, benhvide Nøgleskilte; de stirrede hen paa ham som forbavset opspilede Øjne. Der var Kurvestolen, som han huskede fra sin Faders Dødsværelse. Og Puffen med det haandbroderede Sæde, som Moderen altid var saa øm over. Derhenne paa Spejlkonsollen laa endnu som i hans Drengenaar den store, afrikanske Konkylie, i hvis blodrøde Indre Havets vilde Sange tonede . . . dette kogende Spøgelsebrus, hvortil han som Barn havde lyttet med saa megen Undren, og som maaske allerførst havde vakt hans Drøm om det Fjernes og Fremmedes eventyrlige Herlighed.

Han aandede dybt ud i en lykkelig Følelse af Befrielse. Ja, han var hjemme nu! Drømmenes vilde Luftridt var tilende. Han var vendt tilbage til Virkeligheden. Han havde atter faaet Fodfæste paa den moderlige Jord.

Døren til det tilstødende Værelse stod paa klem, og han hørte sine Søskenes smaasnakke derinde. Det lød saa hjemligt, saa hyggeligt. Og nu slog det gamle Taffelur inde hos dem . . . tre klare, æteriske, sølvklingende Slag. Hvor han kendte den Lyd! Det var, som steg med den hans hele Barndom forklaret frem af Tidens Skød. Han mindedes, hvordan han som lille Purk havde lyttet andægtig til dette Ur, der samvittighedsfuldt ringede over hver udrunden Time ligesom Kirkeklokken over Lig. Senere havde han